

Kvinden ifølge sin medskabte Natur usikkert ikke alene en Gang imellem, men regelmæssigt tilbagevendende med ikke ret mange Ugers Mellemlum, og det er hendes kvindelige Ret, at der ikke bliver stillet Krav til hende, der maa siges at være abnorme i Forhold til hendes *normale* Kvindenatur.

Af denne Grund maa jeg betragte det som en Guds Ordning, hvad enten den nu behager os eller ikke, hvad enten den giver Rum for den fulde Udnyttelse af en Kvindes aandelige Gaver eller ikke, at Præsteembedet i hans Kirke er bestemt for Manden, men ikke er tilgængeligt for Kvinden. Paa denne urokkelige Kendsgerning, Kønnenes naturbestemte Forskellighed, strander al Tale om, at de Kristnes almindelige Præstedømme, Kvindens og Mandens Ligestilling for Gud i Kristus o. lign. hjemler hende Ret ogsaa til Præstegerningen. Denne Ligestilling i det højeste Forhold er skriftmæssig og kristelig ubestridelig. Men den har blot ikke det mindste at gøre med det regulære Præsteembede, der efter sit Væsen er maskulint. Saaledes bliver det overflødig at indlade sig paa Betragtninger om Tankelivets og Følelseslivets forskellige Udvikling hos de to Køn, og hvad deraf kan udledes med Hensyn til Skikkethed for visse Sider af Præstens Gerning. Dette er kun Sidespring, hvorfra intet afgørende Moment kan hentes til Sagens principielle Overvejelse under det praktiske Synspunkt.

Den anførte Hovedbetragtning kan heller ikke tilbagevises derved, at Præsterne jo dog ogsaa kan blive syge og ved kortere eller længere Svaghedsperioder være afskaarne fra Embedets regelmæssige Betjening. Thi for Manden er dette kun Undtagelsestilstande, medens det for Kvinden er uadskilleligt fra hendes *normale* Naturbeskaffenhed i alle Livets kraftige Aar.

Ej heller kan man komme udenom Vanskeligheden ved at regne med Vikarinstitutionen og paaberaabe sig, hvad der nødvendigvis maa praktiseres under Skolevæsenet, at Lærerinder overtager Embedspligt til dagligt Skolearbejde og bestrider dette, uagtet hun regelmæssigt tilbagevendende er uarbejdsdygtig eller stærkt hemmet i sin Gernings Udførelse. Herom har jeg forhandlet med en erfaren Skoleinspektør for et stort Skolevæsen med mange Lærerinder. Han bestred just dette, at Lærerindgerning og Præstegerning kan jvnstilles, fordi et velordnet Skolevæsen altid har en tilsvarende Vikarordning til Raadighed og tillige er indrettet paa, at den heromhandlede Vanskelighed kan afhjælpes ved Byrdernes Fordeling paa det øvrige Lærerpersonele. Men for Kirken vilde en lignende Ordning være uigennemførlig. Den Mulighed eksisterer ikke, uagtet den andetsteds praktiserede Stiftskapellan-Institution, at man kunde have ordinerede Vikarer til Raadighed for Stiftets kvindelige Præster. Og den opportunistiske Betragtning, at det kun vilde dreje sig om et forsvindende Antal af saadanne, hører intetsteds hjemme, naar det drejer sig om en kirkelig Reform og Novation af indgribende principiel Betydning. Aabnes der Adgang for Kvinder til regulært Præsteembede, kan ingen forudsige, om ikke Nutidens paagaende Emancipationsbevægelse netop vilde tilføre Kirken et stort og voksende Antal af Tjenere, hvis Naturbeskaffenhed, saaledes som Gud har givet den, er inkommensurabel med de Pligter, som er uadskillelige fra Præstevielsen.

At illustrere nærmere med Eksempler, hvilke Urimeligheder og utaalelige Følger en saadan Novation kunde føre til for hele Kirkeordningen, vil ikke være vanskeligt. Jeg skal kun nævne det ene, at den maatte medføre kvindeligt Præsteceolibat i det mindste paa Tid, o: saa længe hun ønsker at forblive i Præsteembedet. Her er det nok at minde om, hvad almindelig Sømmelighedsfølelse og selv minimal æstetisk Sans tilsiger, at man kan ikke have en vordende Moder i Præstedragt til at udføre Altertjeneste og at staa ved Døbefonten. Tillige vilde det være inhumant i utilladelig Grad at paalægge hende, hvad der paa den anden Side ikke kan dispenseres fra, at være til Tjeneste for Præsteembedets mangfoldige Funktioner udadtil igennem det lange Tidsrum, hvor det er hendes Pligt som Kvinde at skaane sig baade for det ventede Barns og for sin egen Skyld. Hertil kommer, at Kvindens Opgave som Hustru og Moder, hendes fornemmelige Bestemmelse efter Guds Skabervillie, er uforenelig med Præstens Livsopgave, da begge disse Livsopgaver hver paa sin Maade har Krav paa *hele* Mennesket. Men at indføre kvindeligt Præsteceolibat, om end kun paa Tid, er et Eksperiment, som et luthersk Kirkesamfund ikke kan indlade sig paa. At en saadan Foranstaltning maatte blive den nødvendige Følge af Reformens